

Her skal ikke kommes tilbage dertil, men kun siges nogle Ord imod de Naalestik, der, muligt for at fremhæve Billedet af Mathilde Fibiger, er rettede mod en Kvinde, som gennem sit arbejdsomme, dygtige Liv har gavnet Kvindesagen ved at staa som et lysende Bevis for, hvor høit en Kvinde ved egne Evner og eget Arbejde kan naa.

Med hvad Ret menes der i Anmeldelsen, at Fru Heiberg om en Telegrafistindes Virksomhed vilde have sagt: „tænk, hvor ukvindeligt“.

Fru Heiberg var næsten en Snes Aar ældre end Mathilde Fibiger; maaske har hun havt lidt ondt ved at vænne sig til Tanken om de nye Arbeidsfelter, som Kvinden erobrer.

Denne Gammeldagshed vilde hun dog med Lethed have bortset fra; hendes egne Udtalelser borger for, at hun satte Arbejdsomhed høist af Alt; det var hende en sand Hjertesorg, naar unge Piger, som hun kom i Berøring med, ikke vilde uddanne sig til eller paatage sig en eller anden bestemt Gerning.

Med hvad Ret paastaas der, at „den elegante Etatsraadinde“ ikke havde saa meget Hjerte for sine Søstre, som „den fattige Pige“.

Den Kærlighed, Mathilde Fibiger kunde udvise i sit besværlige Liv, kunde kun være af abstrakt Natur. Hun behøvede alle sine Kræfter til at holde sig selv oven Vande. Den heldigt stillede ældre Kvinde kunde vise sit Hjerte paa mere praktisk Maade; at hun har gjort det ved mange Leiligheder, er sikkert.

Her skal kun anføres, at hun paatog sig Ansvar for 3 hjælpeløse Væsners Skæbne, da hun var langt ud over den Alder, hvori Kvinden føler Længsel efter Moderpligter.

Hendes Liv var fuldt optaget af Beskæftigelse; hendes Hjem var rigt paa Venner, hun trængte ikke til en Gerning, men Børnene stod forladte, prigsivne til Elendighed i et fjernt Land. Fru Heiberg overveiede ikke, om de nye Baand vilde stramme i hendes ældre Dages Liv, hun gjorde sig ingen smaa-lige Betænkninger angaaende Børnenes Afstamning eller Ydre eller deres Helbred. Hun overlagde ikke, om de kunde blive hende til Adspredelse eller til Ære; hun hørte om Børnenes store Nød; hun lod kun sit rige Hjerte tale; og Ordene lød: „Send mig dem alle tre“.